

Statens Sikkerhed og Opfyldelsen af de mellemfolkelige Forpligtelser. Naar det ærede Medlem fra Frederiksværk med saa stor Ret fremhæver, at vi smaa Stater i højeste Grad maa knytte vore Forhaabninger til, at Folkenes Forbund skal komme til at betyde noget, og at Retsideen skal sejre, forekommer det mig ejendommeligt, at det ærede Medlem vil vise saa ringe Hensyntagen til de Forslag og Raad, der maatte komme fra Folkenes Forbund, at han ikke betænker sig paa faktisk at foregribe, hvad der derfra kan komme. Thi det er det, der foregaar her, naar man skynder sig med stykkevis at reformere vort Forsvarsvæsen dels ved Nedlæggelse af Landbefæstningen — hvilket efter den højtærede Forsvarsministers Udtalelse forleden kun skal betyde et første Skridt; hans Program er: Bort med alle Fæstningsanlæg, altsaa ogsaa Søbefæstningen —, dels ved den aldeles uforvarlige Nedlæggelse af Fæstningsartilleriregimentet, som vil betyde en væsentlig Svækkelse af vor mobile Hær. Jeg kan ikke se, at man ved disse Forslag har taget hverken saglige Hensyn eller Hensyn til det Folkenes Forbund, som man foregiver at respektere saa højt.

Parkov: Loven af 30. September 1909 indeholder med Hensyn til Fæstningsanlæg ikke andet, end at Københavns Landbefæstning skal nedlægges i Aaret 1922 den 31. Marts; om, hvad der saa eventuelt senere skulde foretages med Hensyn til Befæstningsanlæg, indeholder Loven intet som helst, og jeg ved heller ikke af, at der imellem de Partier, som den Gang enedes om at gennemføre ogsaa denne Del af Forsvarsordningen, skulde foreligge nogen som helst Aftale om, at der skulde sættes andre Befæstningsanlæg i Stedet. Naar man nu, og ogsaa fra vor Side, har givet sit Minde til en Nedlæggelse paa et tidligere Tidspunkt end det i Loven fastsatte, men blot synes, at det nuværende Øjeblik ikke er det rette, er det, fordi Landbefæstningen ganske naturligt, saaledes som Forholdene efterhaanden har udviklet sig, har tabt sin væsentligste Værdi som Fæstningsanlæg. Men dette har ikke det mindste at gøre med, hvad man foretog sig, og hvad man vedtog i 1909; det er noget, som Tiden ganske naturligt har ført med sig. Vi har faaet og vil sikkert efterkomme en Opfordring til at indtræde i Nationernes Forbund; det tror jeg, vi vil blive enige om fra alle Sider. Men

da forekommer det mig selvfølgelig, at man ogsaa maa paatage sig de Forpligtelser, som følger med at være Medlem. Nu skal jeg ikke komme ind paa at diskutere med det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Niels Petersen) eller med den højtærede Forsvarsminister, hvor langt disse Forpligtelser rækker; men at der er forskellige Opfattelser deraf, og at det ikke alene er fra vor Side, der gives Udtryk for en anden Opfattelse end de to ærede Taleres, er ganske givet, og det er ogsaa de Herrer bekendt. Lad os derfor lade det Spørgsmaal ligge; lad Tiden lære os, hvilke Krav der vil blive stillet, men lad os være ganske paa det rene med, at vil vi opnaa visse Goder, som kan være forbundne med at være Medlem af Forbundet, saa maa vi ogsaa paatage os de dermed følgende Forpligtelser.

Ordføreren (Niels Petersen): Det ærede 6te Medlem for Københavns Amt (Axel Møller) gjorde sig skyldig i en Forveksling. Han talte om Fortolkninger og gjorde gældende, at det var mig, der havde indladt mig paa Fortolkninger. Jeg har ikke fortolket, men det har det ærede Medlem. Jeg for mit Vedkommende har ganske simpelt citeret Bestemmelser, som findes i Pagten for Folkenes Forbund; ingen har søgt eller kunnet benægte, at saaledet staar der, og det er ganske ligefremme Ord, som der slet ikke kan røres ved. Naar der udtrykkelig staar, at der fra Folkeforbundets Raad kan fremsættes Forslag eller Hensstillinger om Indskrænkning af Militærvæsenet i de enkelte Lande, saa er det mig ganske ubegribeligt, hvorledes man ud af disse klare og ligefremme Ord kan læse, at disse Forslag vistnok i Virkeligheden gaar ud paa Forhøjelser, og at vi følgelig paa ingen Maade kan indlade os paa Indskrænkninger her i dette Land, idet vi maa være belavede paa, at Ordene vistnok betyder lige det modsatte. Jeg tror ikke, der er Anledning til at dvæle længere derved; som sagt, jeg har citeret, jeg har ikke fortolket.

Det, det ærede Medlem var inde paa, var vistnok vedkommende Artikels første Stykke — det er andet Stykke, jeg har talt om —, hvor der tales om Grænser af Hensyn til den nationale Sikkerhed. Det er en ganske selvfølgelig Bestemmelse, at det enkelte Land selv maa være raadigt over; hvor langt det vil gaa ned under Hensyn til Opretholdelsen af den nationale Orden. Denne Bestemmelse kan man